

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน ผู้วิจัยได้ทำการสรุปอภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ สังกัดกลุ่มโรงเรียนที่ 9 กรมสามัญศึกษา (ส่วนกลาง) ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 4 ห้องเรียน ๆ ละ 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง จากโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนรายวิชาทักษะเขียนภาษาอังกฤษ (อ 061-062) ผู้วิจัยรวมนักเรียนทั้งหมดเข้าด้วยกัน แล้วแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 60 คน โดยนำคะแนนสัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) ประจำภาคปลาย ปีการศึกษา 2537 ของนักเรียนทั้งหมดมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย แล้วให้นักเรียนที่ได้คะแนนอันดับเลขคู่อยู่กลุ่มที่ 1 ซึ่งทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง และนักเรียนที่ได้คะแนนอันดับเลขคี่อยู่กลุ่มที่ 2 ซึ่งทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาตำรา วารสาร วิทยานิพนธ์ และสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ที่ให้ความสำคัญของการเรียนการสอนทักษะเขียน แบบเน้นหนักการทบทวนและการตรวจแก้ งานเขียน รวมทั้งหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ แล้วสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งประกอบด้วย แผนการสอน เกณฑ์การตรวจงานเขียน และแบบทดสอบความสามารถในการเขียน ดังนี้

1. แผนการสอน

เขียนแผนการสอนกลุ่มละ 10 แผน ๆ ละ 2-3 คาบ ๆ ละ 50 นาที ซึ่งแผนการสอนแต่ละแผนจะประกอบด้วย จุดประสงค์ปลายทาง จุดประสงค์นำทาง กิจกรรมการสอน การฝึก การประเมิน และการถ่ายโอน ต่อจากนั้น นำแผนการสอนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงของเนื้อหาและความเหมาะสมของการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งความถูกต้องของการใช้ภาษา ก่อนนำไปใช้กับตัวอย่างประชากร

2. เกณฑ์การตรวจงานเขียน

ผู้วิจัยดัดแปลงเกณฑ์การตรวจงานเขียนจากเกณฑ์ของ ฮอลล์ แอล จาคอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs, et al., 1981: 28-29) เพื่อตรวจให้คะแนนในแต่ละองค์ประกอบของการเขียน ส่วนการระบุระดับความสามารถในการเขียนนั้น ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ตามการประเมินผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ (2534: 24)

3. แบบทดสอบความสามารถในการเขียน

ผู้วิจัยนำหัวเรื่องซึ่งได้จากการสำรวจความสนใจของผู้เรียนและเป็นหัวเรื่องที่มีได้ใช้ในการเขียนแผนการสอน มาเป็นหัวเรื่องเพื่อใช้ทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนของนักเรียน แบบทดสอบทั้งหมดมี 2 ข้อ ข้อแรกใช้ทดสอบทักษะเขียนแบบบรรยาย ให้นักเรียนบรรยายเหตุการณ์จากภาพชุดที่กำหนดให้ ข้อที่สองใช้ทดสอบทักษะเขียนแบบพรรณนา ให้นักเรียนเขียนพรรณนาห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound lab) ซึ่งใช้เป็นห้องทดสอบ ทั้งสองข้อเป็นข้อสอบแบบอัตนัย กำหนดให้เขียนประมาณ 100 - 150 คำ ใช้เวลาในการทดสอบข้อละ 50 นาที แบบทดสอบดังกล่าว ผู้วิจัยได้ปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยเตรียมกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยการอธิบายความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียน กระบวนการเขียน เทคนิคการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียน และความแตกต่างระหว่างงานเขียนแบบบรรยายและแบบพรรณนาเป็นเวลา 2 คาบ ต่อจากนั้นจึงดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างประชากรด้วยแผนการสอนที่พัฒนาแล้วกลุ่มละ 10 แผน ใช้เวลาสอนทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ในสัปดาห์ที่ 11 ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนมาใช้กับตัวอย่างประชากร และประเมินงานเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนด นำผลที่ได้มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วทดสอบอัตราส่วนวิกฤตเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของตัวอย่างประชากร

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน พบว่าความสามารถในการเขียนของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 66.87 และ 69.84 ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และเมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบของการเขียนของทั้ง 2 กลุ่มปรากฏผลดังนี้

1.1 กลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง ด้านกลไกการเขียนได้คะแนนมากที่สุด ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 90.60 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมาก รองลงมาได้แก่ ด้านไวยากรณ์ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 76.00 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดี ด้านเนื้อหาได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 72.13 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดี ด้านคำศัพท์ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 56.50 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ผ่าน และด้านการเรียบเรียงได้คะแนนน้อยที่สุด ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 52.00 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ผ่าน

1.2 กลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน ด้านกลไกการเขียนได้คะแนนมากที่สุด ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 92.60 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมาก รองลงมาได้แก่ ด้านเนื้อหาได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 80.30 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ด้านไวยากรณ์ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็น

ร้อยละ 75.16 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดี ด้านการเรียบเรียงได้คำมีชนิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 58.50 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ผ่าน และด้านคำศัพท์ได้คะแนนน้อยที่สุด คำมีชนิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 53.15 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ผ่าน

2. จากการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความสามารถในการเขียนโดยรวมของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน สูงกว่าความสามารถในการเขียนของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณารูปแบบงานเขียนทั้งสองประเภทปรากฏผลดังนี้

2.1 ความสามารถในการเขียนแบบบรรยายของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน สูงกว่าความสามารถในการเขียนของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05

2.2 ความสามารถในการเขียนแบบพรรณนาของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน ไม่สูงกว่าความสามารถในการเขียนของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญ ๆ ที่อาจนำมาพิจารณาได้ดังนี้

1. จากการศึกษาศักยภาพความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการฝึกให้ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน พบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน ได้คำมีชนิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 66.87 และ 69.84 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ปานกลางนั้น แสดงว่า ตัวอย่างประชากรมีความสามารถในด้านทักษะเขียนสูงกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำของกระทรวงศึกษาธิการ (2534: 24) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันทณี สีสัทิม (2529: 94-95) ที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาล กรุงเทพมหานคร พบว่า ความสามารถในการเขียนของตัวอย่างประชากร มีคะแนนมากกว่าร้อยละ 50 ของคะแนน

เต็ม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนารี เทียมศิริ (2530: 55-58) ที่ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวอย่างประชากรมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอมีลี ซิดเดิล (Emilie Siddle, 1989: 3293-A) ที่ศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ตัวอย่างประชากรพัฒนาความสามารถในการเขียน หลังจากที่ได้มีการฝึกทบทวนและตรวจแก้งานเขียนแบบต่าง ๆ แล้ว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษา (Nelson Brooks, 1960: 58) หลังจากที่ได้ฝึกทบทวนและตรวจแก้งานเขียนมาเป็นระยะเวลาพอสมควร ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้อย่างมั่นใจ (Kenneth Chastain, 1971: 249) สังเกตได้จากคะแนนเก็บในแต่ละสัปดาห์ที่ผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอน จะเห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการด้านการเขียนสูงขึ้นเรื่อย ๆ สาเหตุอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะประสิทธิภาพด้านเทคนิคการสอนของครู (Samuel Corder, 1973: 265) กล่าวคือ ครูผู้สอนจะฝึกให้ผู้เรียนทบทวนและตรวจแก้งานเขียนอยู่ตลอดเวลา ซึ่งในตอนแรกนั้น ผู้วิจัยได้ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง และคอยช่วยเหลืออยู่ห่าง ๆ จนกระทั่งปล่อยให้ให้นักเรียนมีบทบาทในทบทวนและตรวจแก้งานเขียนกันเอง

2. จากการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน พบว่า ความสามารถในการเขียนของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน สูงกว่าความสามารถในการเขียนของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ แสดงว่ากลุ่มเพื่อนและกลุ่มตนเองมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กลินดา ฮูล (Glynda Hull, 1983: 88) ที่ศึกษาผลของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของนักเขียนมืออาชีพและนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่า ความสามารถในการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนโดยผู้อื่นแตกต่างจากความสามารถในการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนด้วยตนเอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไมเคิล บรูม (Michael Broome, 1989: 657-A) ที่ศึกษาผลของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนแบบต่าง ๆ

พบว่า นักเรียนในกลุ่มเพื่อนเขียนเรียงความได้ดีกว่านักเรียนในกลุ่มตนเอง นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ รีเบคคา มาเรส (Rebecca Marez, 1991: 198) ซึ่งศึกษาผลของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียน 3 ประเภท ได้แก่ การทบทวนและตรวจแก้งานเขียนโดยครู การทบทวนและตรวจแก้งานเขียนโดยเพื่อน และการทบทวนและตรวจแก้งานเขียนด้วยตนเอง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่า นักศึกษาในกลุ่มเพื่อนมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มตนเอง อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้เขียนในกลุ่มเพื่อนเกิดการเรียนรู้ได้มากกว่าในกลุ่มตนเอง (Elsa Bartlett, 1982: 345) สังเกตได้จากในระหว่างทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการค้นหาและแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนที่ผู้วิจัยนำมาให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง หรือการเขียนจากเทปที่ให้ฟังในความเร็วต่าง ๆ กัน ก็พบว่า นักเรียนในกลุ่มเพื่อนเขียนได้ดีกว่า (Jocelyne Bisailon, 1991: 171) สาเหตุอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะ นักเรียนในกลุ่มเพื่อนมีโอกาสนในการคิดและนำความรู้ที่มีอยู่มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนได้ดีกว่านักเรียนในกลุ่มตนเอง (Supasiri Hongrittipun, 1990: 76) สังเกตได้จาก นักเรียนในกลุ่มเพื่อนมีความตั้งใจในการทำงาน มีความสนใจในกิจกรรมการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนเป็นพิเศษ มีความสนุกสนานที่ได้ปรึกษาหารือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน และรู้สึกมั่นใจที่ได้เขียนร่างฉบับสุดท้ายส่งครู

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ควรสนับสนุนให้มีการนำเทคนิคการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนมาประกอบการเรียนการสอนในรายวิชาทักษะเขียน (อ 061-062) ทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

1.2 ควรส่งเสริมให้ครูสอนภาษาอังกฤษ มีโอกาสไปศึกษา อบรมดูงาน หรือสัมมนาเกี่ยวกับการทำแผนการสอนทักษะเขียนที่เน้นกระบวนการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนแบบต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาอังกฤษ

2.1 ควรนำเทคนิคการทบทวนและตรวจแก้งานเขียนแบบต่าง ๆ ไปใช้สอนนักเรียนทุกระดับชั้น

2.3 ควรส่งเสริมความสำคัญของการเขียนแบบเน้นกระบวนการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนด้วยการจัดการประกวดคำขวัญ คำกลอน และเรียงความเป็นภาษาอังกฤษในระดับห้องก่อน แล้วค่อยจัดไปสู่ระดับชั้น หรือระดับโรงเรียน ต่อ ๆ ไป

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการทดลองเรื่องเดียวกันนี้ แต่เพิ่มรูปแบบการเขียนเป็น 4-5 ประเภท อันได้แก่ งานเขียนแบบอธิบาย (Expository) งานเขียนแบบปรารภ (Expressive) งานเขียนแบบสารสนเทศ (Informative) งานเขียนแบบโน้มน้าว (Persuasive) และงานเขียนแบบวิพากษ์ (Argumentative) นอกจากนี้ ยังเป็นการเพิ่มระดับความเชื่อมั่นของตัวอย่างประชากรอีกด้วย

3.2 ควรศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทบทวนงานเขียนกับกลวิธีตรวจแก้งานเขียน ในงานเขียนรูปแบบต่าง ๆ และศึกษาดูว่ากลวิธีดังกล่าวนั้นมีบทบาทอย่างไรในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการเขียน